

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Навчати дітей благоговінню перед Господом

“Блаженна людина, що завжди обачна”

(Приповісті 28:14)

По завершенні обряду причастя президент філії подякував присутнім за благоговіння. Можливо слово “благоговіння” цього разу чимось привернуло увагу моєї дочки і вона запитала у мами: “А що таке благоговіння?” Незважаючи на те, що це слово не часто звучало в нашій сім’ї, ми раділи, що дочка вже навчилася поводитися благоговійно. А зараз її зацікавило саме значення цього слова.

Діти у нашій сім’ї пізнавали глибину цього поняття поступово. Ми з дружиною прагнули, щоб під час недільних зборів дочки, як і ми, могли відчувати присутність Святого Духа. Він завжди свідчить про Ісуса Христа, про Його любов до нас. А діти вміють відчувати любов, і вони починають цінувати милосердя Господа у міру того, як розпізнають Його, навіть інколи не розуміючи, як це впливає на них. Що може бути важливішим, ніж чути голос Духа і навчитися дотримуватися Його підказок? Його голос можна особливо добре чути під час причастя, і це не гучний голос. Це голос спокою і гармонії,—наче “по огні—тихий лагідний голос” (1 Царів 19:12).

Щоб допомогти дітям бути більш уважними і спокійними під час причасних зборів, щоб вони вміли розпізнавати присутність Духа, щонеділі моя дружина готувала щось цікаве для дітей на цей час. Коли дочки були маленькими, в її сумці завжди лежали книжки-розмальовки. Найцікавіші відкладалися до неділі—в інший час вони були недоступні для них, тому дочки особливо чекали на цей день. Іграшки, які ми вибирали для неділі, мали особливі якості—вони не створювали шуму. Крім того, діти знали, що гратися можна тільки по завершенні обряду причастя.

Коли діти навчились ходити, ми пояснили

їм, що під час виступів не слід “подорожувати” по залу і відволікати людей, але можна зайнятися чимось цікавим на своєму місці. Ми допомагали їм вибрати щось захоплююче. Якщо виявляти постійність, діти краще починають розуміти, що від них вимагається, і самі вибирають спокійні ігри.

Якщо іноді було так, що вони погано поводитися, дружина виводила їх із залу, щоб заспокоїти. Дочки швидко усвідомили, що поза залом їм зовсім не цікаво—не можна ходити, не можна гратися, не можна малювати—адже книжки та іграшки залишилися в залі. Тому краще повернутися до залу, але для цього потрібно заспокоїтися і поводитися належним чином.

Звичайно, найголовніше у підготовці дітей до виявлення благоговіння під час причастя—це створення і підтримання вдома такої атмосфери, в якій діти відчували б, що наше повсякденне життя, наші інтереси і цінності відповідають Духу Господа і запрошують Його до нас. Якщо дім, де живе дитина, стає домом порядку, домом молитви, домом, де може перебувати Господь, тоді їй буде легше набути подібний досвід спілкування з Духом і під час причастя, і згодом у храмі. Це поступово допомагає дітям розуміти, що дотримання святості Суботнього дня—це не лише відвідування Церкви, але й особливий час, коли виконується обряд причастя і можна сильно відчувати присутність Духа, розуміти Його волю і навчатися наслідувати Ісуса Христа.

Щонеділі мені подобається спостерігати, як діти спокійно грають в тихі ігри. Чудово,

**Старійшина
Дмитро
Марченко,
територіальний
сімдесятник.**

якщо батьки періодично звертають їхню увагу на те, що відбувається на зборах, наприклад: “Послухай, єпископ говорить про Ісуса Христа” або “Подивись, хто зараз виступає—це мама Натаалки з твого класу Початкового товариства”. Такі акценти, можливо, повертають увагу лише на мить, але поступово діти починають прислухатися і помічати, що відбувається навколо, вчаться розпізнавати силу Господа, оскільки “... у його обрядах явлена сила божественності” (УЗ 84:20).

Ми також помітили, що відчуття благоговіння пов'язане зі ставленням до причасного залу і дому зборів. Щоразу, коли ми приходили прибирати дім зборів, ми брали дітей з собою, і вони виконували роботу, яка була їм під силу. Дім Бога—це дім порядку. Світ створює шум і перешкоди для спілкування з Богом, світ створює безлад, а це—протилежність благоговінню. Тому настанова Господа бути “не від світу, як і [Він] не від світу” (Іван 17:14), вчить нас розвивати відчуття благоговіння і розпізнавати Духа істини в усьому (див. Іван 1:10; 14:17).

Тиша—не еквівалент благоговіння. Не слід прагнути лише тиші—слід прагнути вищої мети. Президент Меріон Дж. Ромні навчав, що

благоговіння—це “глибока повага, поєднана з любов'ю і відданістю” (*Liahona*, June 1982, First Presidency Message, “Reverence,” by President Marion G. Romney).

Ми інстинктивно виявляємо благоговіння до того, кого або що дійсно цінуємо. Вивчаючи слова Спасителя, ми починаємо розуміти і бачити Його безкінечну і безмежну любов до нас. Крок за кроком ми сповнюємося глибоким почуттям вдячності, бажанням полегшити Його страждання своїм співчуттям, прагненням стати подібними до Нього, розуміти ціну Його життя. Звичайно, Він є найяскравішим і найрозумілішим прикладом благоговіння, оскільки Він і тільки Він повністю виконав волю Батька, завжди віддаючи шану Батькові, щоб ми могли наслідувати Його приклад і навчати цьому наших дітей. Ось Його слова, звернені до нас: “Якими людьми повинні ви бути? Істинно Я кажу вам, такими самими, як Я є” (3 Нефії 27:27).

Будьте уважними до голосу Святого Духа (див. Еклезіяст 4:17), дотримуйтеся Його настанов, і Він підкаже вам, можливо навіть за допомогою ваших дітей, як краще розвивати відчуття благоговіння перед Богом. ■

МІСЦЕВІ **НОВИНИ**

Візит апостола Церкви

Петро Миколайчук, Анжела Шкварко, Печерський приход, Київський Український кіл

З 8 по 18 червня 2012 року член Кворуму Дванадцятьох Апостолів старійшина Д. Тодд Крістофферсон з дружиною відвідали Україну, Туреччину та Росію. Під час візиту їх супроводжували старійшина Рональд А. Разбанд, сімдесятник, з дружиною та Верховний єпископ

Гарі Е. Стівенсон з дружиною.

9 червня 2012 року проходила конференція для провідників священства Східноєвропейської території, яка транслювалася в країни Прибалтики, Болгарії, Вірменії та всіх українських місій. У Києві збори проходили у приміщенні Борщагівського

приходу на храмовій ділянці.

У першій частині зборів старійшина Крістофферсон говорив про священство, його силу і владу. Апостол нагадав нам, що Господь промовляє до кожного з нас, і ми можемо регулярно отримувати відповіді на свої запитання, якщо ми гідні такого спілкування. Священство, яке ми маємо, походить від Ісуса Христа. (УЗ 63:60). Це привілей і відповідальність, які зобов'язують нас

ФОТО МАРІНИ ЛУКАЧ

Фото на пам'ять с місіонерами Української Київської місії.

бути хорошими чоловіками. Ми завжди повинні пам'ятати, що діємо від імені Бога. Ми пастирі і результатом нашого служіння має бути просування вперед. Не достатньо бути просто активним. Повинні відбуватися зміни до кращого, як у нас, так і у людей, яким ми служимо. Отже, в своєму служінні нам необхідно зосереджуватися на тому, щоб намагатися досягати поставлених цілей. Для цього нам потрібно активно використовувати резерви кворумів і допоміжних організацій, вміти делегувати обов'язки іншим, щоб служити разом. Кожна ланка повинна звітувати про виконану роботу. Дуже важливо пам'ятати про обряди і завіти, старатися допомогти людям підготуватися до прийняття цих обрядів і дотримуватися своїх зобов'язань у виконанні завітів.

Старійшина Разбанд присвятив свій виступ темі зміцнення кворумів священства

і нагадав, що вони мають виконувати три основні задачі. Необхідно пам'ятати, що кворум—це клас, де ми навчаємося і служимо один одному. В кворумі мають царювати єдність і братерство. Братське ставлення один до одного виражається у щирій зацікавленості життям наших братів. Ще одна функція кворуму—служіння. Під час служіння ми укріплюємо кожного: від пророка до смиренного диякона. Молоді брати—це наше майбутнє і їх треба готувати до нього.

Єпископ Стівенсон навчав носіїв священства, як потрібно ставитися до своєї дружини. Він просив нас дотримуватися п'яти рекомендацій, коли ми будемо стосунки:

1. Любити свою дружину.
2. Дзвонити або писати їй листи, висловлюючи свою любов.

3. Ставитися до дружини так, як ви хотіли б, щоб ставилися до вас.
4. Уникати духа суперечки в домі.
5. Бути добрим, ніжним, люблячим.

Кожен з нас повинен бути уважним чоловіком і батьком і має навчатися слухати свою дружину. Шлюби і сім'ї—це основа священства. Саме в сім'ях відбувається справжнє зростання священства. Існує багато людей, про яких нам потрібно піклуватися, але в першу чергу ми повинні пам'ятати про свої сім'ї. Ми не можемо жертвувати інтересами сім'ї заради виконання покликань або чогось ще.

Президент Швайцер нагадав нам про обов'язки пастиря (Алма 5:59–60), який мусить піклуватися про своїх підопічних, щоб не було серед нас бідних, безробітних,

*Старійшина
Разбанд
спілкується з
сім'єю Олега
та Ірини
Руденко.*

боржників, тих, хто голодний фізично чи духовно. Щоб досягти цього, в поміч єпископу є домашні вчителі і візитні сестри. Ми, носії священства, маємо допомогти людям встояти і бути гідними, самодостатніми членами Церкви. У цьому нам може допомогти сплата чесної десятини.

Друга частина конференції була присвячена відповідям на запитання братів і свідченням наших провідників.

10 червня 2012 року відбулася недільна сесія позачергової конференції Київського колу. Її відкрив брат **Олександр Манжос**, який у травні цього року разом із дружиною повернувся в Київ після завершення роботи в якості директора зі зв'язків з громадськістю Східноєвропейської території. Він сказав: “Це велика територія і ми мали можливість

побувати в її різних кутках. Втім, де б ми не були, нам було дуже приємно бачити такі ж добрі обличчя, як і тут, і відчувати любов Бога. Усі ми діти нашого Небесного Батька, де б ми не жили. І скрізь ми можемо бачити роботу Господа на землі. Я знаю, що це Його Церква”.

Президент Інтернаціонального приходу в Києві **Аллан Пауль** розповів, що 16 років тому він служив на місії повного дня в місті Нью-Йорк. До кінця місії залишалося 3 місяці, змінювалися місіонери і мав приїхати новий президент місії. “Тоді я не думав,—продовжував він,—що ці 3 місяці можуть так сильно вплинути на моє майбутнє життя і змінити його. Новим президентом став Рональд А. Разбанд, який навчив мене тому, чого я ніколи не забуду—піднімати інших.

Це те, чого навчав Спаситель, закликаючи забути про себе і почати допомагати ближнім”.

Сестра Лоуренс поділилася історією зі свого дитинства. Вона була найстаршою в сім'ї, де було 6 дітей. Їхні чудові батьки вчили дітей ставати істинними учнями Ісуса Христа. Якось сусідка почала критикувати батьків, але мама спокійно відреагувала на її слова і відповіла: “Дякую, я знаю, що ви прагнете допомогти нам”. “Я,—продовжувала сестра Лоуренс,—хотіла, щоб ця неприємна жінка скоріше пішла і більше до нас не поверталася, однак невдовзі мама попросила кожного з нас зробити список, в якому б ми перелічили все, що нам подобається в нашій сусідці. Неохоче я згадала, що у неї є син, який чудово співає, і написала це. Мама збрала списки і сказала, що віднесе їх сусідці. Діти були вражені і сусідка також не очікувала цього, однак подякувала нам. Через кілька днів ми пригостили її тортом і вона знову висловила свою вдячність”. Сестра Лоуренс добре запам'ятала цей мамин урок про прощення. Ми—учні Ісуса Христа, мир і спокій мають починатися насамперед з нас.

Президент Східноєвропейської території Ларрі Р. Лоуренс говорив у своєму виступі про закон десятини. Він розповів про одного молодого чоловіка, який повернувся з місії і одружився на хорошій дівчині. Вони були щасливі, але дуже бідні. Якось

вони були настільки голодні, що чоловік вирішив узяти гроші, відкладені на десятину, щоб купити їжі. Але дружина сказала, що це гроші Господа. Гроші поклали на місце, і подружжя пішло спати голодним. Наступного дня, який був пісною неділею, вони пішли до Церкви і віддали десятину. Після зборів по дорозі додому вони зустріли нового прихожанина, який був рибак, і він дав їм трохи риби. Після цього інший прихожанин дав їм рису, а ще інший—бобів. Вони зустріли й інших, які поділилися з ними чимось. Вдома вони розклали свої подарунки і побачили, що зараз їжі у них було на два тижні.

Президент Лоуренс нагадав слова президента Ухтдорфа про значення десятини, який сказав, що вона допомагає процвітати духовно і матеріально, і що для сплати десятини потрібні не гроші, а віра. Щорічна співбесіда про сплату десятини—це важлива й священна подія, на яку слід приходити всією сім'єю. Діти також можуть заявити про свій статус у сплаті десятини зі свого маленького прибутку. Вперше старійшина Лоуренс почув про закон десятини, коли був студентом і працював ночами, щоб заробити на саме необхідне. Місіонери тоді навчали його законам євангелії і він зрозумів, що десятина—це фінансовий закон Господа.

Сестра Разбанд сказала у своєму виступі, що Господь знає про наші складності і проблеми. В 17 розділі Євангелії

ФОТО МАРІНИ ПУКАЧ

**“Рушаймо
всі Йому
служить!”**

від Івана написано, що Христос молився за нас. “Коли я слабну духовно,—значила сестра Разбанд,—я читаю Його молитву. Важливо те, що Він молився, щоб дати нам силу, і про те, щоб ми були єдиними. Ми повинні пам'ятати, що нас люблять. У нас бувають проблеми, але сила молитви є реальною. Ми можемо молитися за інших, щоб допомагати одне одному. Я вдячна за цю Церкву, за свого чоловіка, який шанує своє священство. Брати, шануйте вашу силу священства, щоб ваші дружини й діти приходили до вас за благословенням. Господь дав нам силу, щоб іти за Ним і щоб повернутися до Нього”.

Старійшина Разбанд почав свій виступ з історії про Президента Монсона, який проводить своє життя в служінні: відвідує хворих

в лікарні, вдів, бідних. Але він не може відвідати всіх. “У мене,—розповів старійшина Разбанд,—є невеличкі карточки, на яких написано: “Дорогий брате Разбанд, я отримав запрошення відвідати хлопчика (або дівчинку) в лікарні, але я не в змозі. Чи можете ви або хтось із сімдесятників відвідати його (чи її) замість мене і дати благословення?” В кінці завжди стоїть підпис—“Том”. Ці карточки є дорогими для мене і я зберігаю їх. Кілька разів я відвідував тих людей або доручав це зробити комусь з членів Кворуму сімдесятників”. Старійшина Разбанд закликав членів Церкви служити членам своїх сімей та нашим близьким, оскільки, чинячи так, ми служимо Богу.

Для старійшини Разбанда це повернення в Україну—є

знаменною подією. У 1992 році він приїхав сюди з Джоном Хантсменом, з яким вони створили компанію Інстірол. Після проведення переговорів у Горлівці було збудовано фабрику, де змогли працювати тисячі людей. У тому ж місті почала збиратися перша група з вивчення Книги Мормона. Деякий час потому на посвячення фабрики було запрошено старійшину Хантера, який був апостолом Церкви на той час, а невдовзі став Президентом Церкви.

Ще одні яскраві спогади старійшини Разбанд пов'язані з одними зборами в Києві. Тоді на цих зборах була присутня лише невелика група членів Церкви. В той день старійшина Хантер промовив своє апостольське благословення в Україні. Тоді було важко уявити, що справи, пов'язані з бізнесом, приведуть до таких змін для цієї країни. У нашому повсякденному житті ми іноді не помічаємо свого прогресу, живучи лише сьогоднішнім днем. Але зараз цей прогрес є очевидним—у Києві є кіл і храм, причому Київський храм є самим зайнятим з усіх храмів у нашій Церкві. “Я знаю,—сказав старійшина Разбанд,—ви будете мати благословення за ваше активне служіння в храмі”.

На завершення свого виступу він відповів на запитання, яке ми часто ставимо собі—де ми можемо знайти спокій. У книзі Учення і Завіти (87:8) сказано: “Стійте на святих місцях і не сходьте”. Наша домівка, дім зборів, храм—це

наші святі місця, це місця нашого захисту й притулку. Наші попередні пророки свідчили, що храми вкриють всю землю. Старійшина Разбанд згадав, що коли вони з дружиною були молодими, в Церкві був лише 21 храм. Але прямо зараз Президент Ухтдорф освячує 137-й храм, розташований в Бразилії. У храмах проводиться дуже важлива робота, через яку виражається турбота про наших померлих родичів. І невиконання цієї роботи може завадити нашому спасінню. Ми повинні відвідувати храми, служити там, бути чистими і дотримуватися заповітів, укладених з Господом. Старійшина Разбанд процитував кілька висловлювань провідників Церкви стосовно значення храмів. Президент Айрінг сказав: “Не існує нічого більш важливого, що прийшло або ще прийде на землю, ніж запечаткування в храмі. Немає нічого важливішого за шанування шлюбу й заповітів, укладених в храмах Бога”. А ось слова Президента Монсона: “Приходьте в храм, покладіть там свої труднощі, довіртеся Господу. Він обіцяв, що буде тримати вас близько до Себе, буде вести вас крок за кроком по дорозі в цілестральне царство, царство Бога”.

Свій виступ старійшина Разбанд завершив словами: “Я не можу читати українською мовою, але я знаю, що на вашому храмі написано “Святиня для Господа. Дім Господа”. Я молюся про те, щоб Він благословив вас, бо це Його кіл, Його храм і Він збирає

вибраних. Більшість з вас представляють перше покоління в Церкві. Я член Церкви в шостому поколінні і свідчу, що Господь живий, і Він головує над Своєю Церквою”.

Усі присутні на цій чудовій конференції відчували Дух Господа. Багато хто дізнався щось нове, у чомусь ще раз зміцнили своє свідчення і бажання прямувати вірним шляхом. Можливо, багато хто отримали відповіді на запитання, які непокоїли їх. Не можна не сказати про любов Бога, яку ми відчували, спілкуючись через Його уповноважених слуг з нашим Небесним Батьком. Ці люди свято ставляться до свого служіння і допомагають нам іти правильним шляхом. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Потрібно завжди довіряти Йому

Олена Шихт, Київська Українська місія, Чернігівська філія

Моя професія полягає у тому, щоб лікувати людей. Зовсім недавно до мене привели дуже хвору дитину. Вона була достатньо дорослою, щоб знати: коли хворієш—потрібно лікуватися, а також те, що можна робити, а що ні. Але він був досить юним і не розумів усіх причин того, що відбувається. Добре, що це була дуже слухняна дитина. Коли діагноз було встановлено і дано рекомендації, мені довелося, враховуючи тяжкість хвороби і можливі ускладнення, які

Олена Шихт

могли з'явитися, попросити батьків відмінити для нього всі фізичні навантаження, у тому числі дитячі ігри, біг, стрибки... Коли я сказала це, то, подивившись в очі дитини, помітила, що вони швидко наповнюються сльозами. Я розуміла, що мені доводиться позбавляти його багатьох радостей. Але, як би мені не хотілося дозволити йому все це, наслідки могли б бути фатальними. Ми сиділи й плакали разом. Єдине, що я змогла йому пообіцяти, що через місяць чи два, коли він видужає, я обов'язково дозволю йому повернутися до свого звичайного життя і відвідувати його улюблені гуртки. І мені було дуже радісно, що через деякий час, я можу дозволити йому займатися своїми улюбленими справами.

Довго розмірковуючи над цим випадком, я відчула велику вдячність нашому Небесному Батькові, Який іноді, попри наші сльози, й плачучи разом з нами, все ж каже нам "ні". Він дає нам закони і встановлює обмеження, завдяки яким Він допомагає нам не впасти, не скоїти серйозної помилки і не отримати глибокі рани. І хоча ми будемо мати можливість покаятися, і рани загояться, шрами можуть залишитися, якщо не назавжди, то надовго.

Я знаю, що наш Небесний Батько нічого й ніколи не робить просто так. І, якщо ми ще надто юні, щоб розуміти причини Його дій, нам просто потрібно бути достатньо слухняними й виявляти любов до нашого Батька, якщо ми не хочемо постраждати самі, спричинити біль іншим людям або Йому. ■

Сила МОЛИТВИ

Іван П., Дніпропетровська місія,
Севастопольська філія

Якось після школи ми з другом сиділи у дворі. До нас підійшла жінка дуже похилого віку і запитала, як пройти на зупинку міського транспорту. Ми пояснили їй, але вона нічого не змогла зрозуміти.

Я вирішив допомогти їй і довести до потрібного місця. Вона погодилася. Поки ми йшли я спитав її, куди їй треба дістатися. Спочатку вона не могла чітко відповісти, але згодом згадала, що їй потрібно потрапити на вулицю Хрустальова. В той момент ми вже знаходилися на цій вулиці, але в мене було обмаль вільного часу і потрібно було іти. Я не міг залишити жінку одну, тому подзвонив у міліцію, однак вони відмовилися допомогти.

Потрібно було щось робити і я запропонував жінці повернутися туди, де вона нас зустріла. Жінка погодилася. По дорозі я вирішив помолитися і попросив Господа, щоб Він допоміг їй дістатися додому. Буквально через кілька секунд після того, як я закінчив молитися, до жінки почала вертатися пам'ять. Коли ми підійшли до першого під'їзду, вона сказала, що їй потрібно саме туди і навіть згадала номер квартири. Дочка цієї жінки відкрила нам двері. Вона подякувала мені і пояснила, що її мама хвора на "розсіяний склероз".

Після цього випадку я розмірковував про силу молитви і став більше довіряти Небесному Батькові, коли отримав свідчення, що Він любить всіх своїх дітей і піклується про них. ■

Іван П.

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ
ПОДІБНИМИ ДО ХРИСТА

Ділитися євангелією —це важливо

**Йосип Г., 12 років, Дніпропетровська місія,
Сімферопольська філія**

Я навчаюся у сьомому класі і завжди запрошую всіх друзів у нашу Церкву на недільні збори та інші заходи, тому що знаю—нам важливо ділитися євангелією з ближніми.

Сам я стараюся щоденно молитися і вивчати Священні Писання. Це зміцнює мою віру й свідчення. У мене є ціль поїхати на місію і служити Богу. Але ми повинні бути місіонерами не лише на місії. У нас є друзі і ми можемо говорити з ними і запрошувати в Церкву. Коли я дізнався про Бога, то отримав дуже великі благословення, і мені хочеться, щоб і мої друзі також мали благословення. Саме тому я хочу бути знаряддям в Його руках і стати місіонером. Я хочу, щоб мої знайомі приходили і пізнавали учення Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Бо це Його Церква.

Найважливіший момент у моєму житті—це хрищення. Мене охрестив мій тато і я дуже радий, що прийняв таке рішення. Після цього моє життя стало кращим. Зараз

я диякон і з любов'ю й радістю я можу розносити причастя на богослужіннях.

Я хочу, щоб якомога більше людей дізналися про нашу Церкву. Христос також хотів, щоб люди дізналися про євангелію, і Він сам був чудовим місіонером. ■

Йосип Г.

УЛЮБЛЕНІ ВІРШІ ЗІ
СВЯЩЕННИХ ПИСАНЬ

Слухняний— означає сильний

**Артур К. (13 років), Донецька Українська
місія, Луганська філія**

Мені дуже сподобався вірш із Книги Мормона про слово Бога. Він знаходиться в 1 Нефій 15:24: “І я сказав їм, що то було слово Бога; і той, хто прислухається до слова Бога і буде міцно триматися за нього, той ніколи не загине; і ніякі спокуси і вогненні стріли супротивника не зможуть взяти верх над ним і засліпити, щоб привести їх до знищення”.

З нього ми навчаємося прислухатися до слів Бога. Якщо ми будемо так чинити, то отримаємо благословення, будемо сильні духовно і нам буде легше долати спокуси. Ми повинні прислухатися до слів Бога.

Сьогодні наш Пророк також навчає нас іти шляхами Господа і виконувати Його заповіді. Я знаю, якщо ми прислухаємося до Його слів, наше свідчення про Бога і Його Церкву буде зростати, а якщо ми триматимемося за “жезл із заліза” Священних Писань, то здобудемо вічне життя.

Деяким людям важко прислухатися до

слів Бога, але Господь дає нам сили. Потрібно лише старанно молитися, бо в Писаннях говориться, що “Господь не дає заповідей дітям людським без того, щоб не приготувати шлях для них” (1 Нефій 3:7). ■

Артур К.